

рятъ! и трѣба да трѣгнешъ тосъ частъ, защото не-
камъ да земѣж отговоръ, и ако са забавишь
нема да ма сваришь вече, осѣщамъ го занеся
туй писмо самъ си, нужно е, то е единчката ми на-
дѣжда . . . обѣщавашъ ли са?

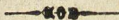
— Да, майко моя; но прѣди да трѣгнѣж ще та
видѣж пакъ и ще са погрижѣж да не ти липсва
нищо.

— А! все едно! но нема ли да ма целунешъ?

— Да, да, непрѣменно!» и като са откъсенѣж отъ
майчинитѣ си пригрѣдки, слѣзе по етълбата съвър-
шено развълнуванъ за което бѣ чулъ и видѣлъ, въ
недоумѣніе да ли са намѣрваше подъ влияніето на
нѣкой добъръ или лошъ сънь.

Катъ излѣзе на улицата, преглѣда той писмото
и прочете слѣдующия надписъ:

« Къмъ Н. Превѣсходителство герцога д'-Уседа
въ палата му. Въ Мадридъ.

VII.

СЫНЪТЪ ТЪРСИ БАЩА СИ.

Подиръ връщаньето въ къщата на намѣстника,
като влѣзе въ салона, той видѣ Кармена и Аиша, и
осѣти, щомъ видѣ тѣзи двѣ момичета, нѣщо като
чистъ и легкъ въздухъ, който прохлади утѣсененитѣ
му гърды; той дышеше по свободно и мислѣше че
са е възродилъ. Въспоминаніята и жалнитѣ впечат-
ленія са изглаждахъ предъ чиститѣ прѣдмѣты които
бѣхъ предъ очитѣ му. Кармена, сѣднѣла помежду
баща си и браточета си, изглѣдваше послѣднія съ
неисказано наслажденіе, което нито крыеше, а донъ
Жуанъ, почеститѣ отъ нея думаше весело на пле-
менника си:

« Е, сега! какво казвашь за годеницата си? ве-